

אהבה בחורף התחתון

או

אורפיאוס בירושלים

מחזה מאת

יוסי יזרעאלי

2014

כל הזכויות שמורות.

המחזה מתרחש בדירת נחמה וידין רימון, ובסטודיו לריקוד של הכוריאוגרף ירון פריד-אשל. בתחילת המחזה החללים מוגדרים בנפרד. בהמשכו שני המקומות מתאחדים לחלל אחד.

פרופ' ידין רימון - בכיר חוקרי ומבקרי הספרות העברית. כבן שבעים, נראה צעיר מגילו. מראהו נזירי.

רוחמה ידין - אשתו, כבת ששים, נאה מאד, ללא איפור, שצורה מהודק עד כאב.

ירון פריד-אשל - כוריאוגרף - כבן שלושים וחמש.

רקדן-שחקן כבן שלושים.

רקדנית-שחקנית כבת עשרים וחמש.

הזמן - היום.

סטודיו למחול. שחקן-רקדן ושחקנית-רקדנית. ירון ליד הפסנתר.

ירון: (לשחקן-רקדן) המכתב הראשון. אני אקרא. (שחקן-רקדן ממלמל את הטקסט ביחד עם ירון, לומד אותו) למכתב הזה יש אין ספור התחלות, אבל הוא עצמו עדיין לא נכתב... ראשי פרקים: א. את כותבת בעברית, אבל עברית כל כך אחרת. ב. חושך, משם הזעקה שלך נובעת, או שהחושך הוא הזעקה? ג. אני מבין את העברית שלך, אבל מאיפוא?!... והחושך, גם הוא מאוד מובן... ד. שאלה כה מתבקשת שמשום מה לא מעיזה להישאל, "מי את?!"... אינני מאמין שהמילים האלה נכתבות... אין חתימה, כי איני יודע מיהו הכותב... אבל התחושה כה מסקרנת, ידועה-לא-ידועה, והלומת צמא-...

נ.ב. מי זועק כאן לעזרה, את או אני?!... שלך-

ירון: טוב מאוד. ב"אינני מאמין שהמילים האלה נכתבות" - יותר תזזית, קדימה, אחורה, לצדדים... יחום אבל אפל!... סם אסור, וכל כך ממכר!... (לשחקנית-רקדנית) עד שנמצא את המכתבים שלך, הכסא. מההתחלה. שחקן-רקדן: למכתב הזה יש אין ספור התחלות, אבל הוא עצמו עדיין לא נכתב...

דירת רוחמה וידין רימון. מאוחר בלילה. רוחמה בחלוק לילה. ידין עובר על קלסרי מאמרים, מחפש בקדחתנות. מזודות, חבילות ארוזות. אי סדר.

רוחמה: זהו. (קמה. נכחה) לילה טוב.

ידין: רק עוד דבר אחד. בועז מגיע לקחת מאמר, אז-...

רוחמה: עכשיו?!... (בוחנת שעון) מה כל כך דחוף?!...!

ידין: חשוב לו שהספר יקדים-... שיצא לפני ראש השנה, כי כך-

רוחמה: איזה מאמר?

ידין: בקלסרים מ72.

רוחמה: ב72 אין קלסרים. ב72 יש קלסר. ויש בו רק שני מאמרים. האחד הוא 'אורפיאוס מזייף'.

ידין: זהו.

שתיקה. מתיישבת אט, פונה אליו.

רוחמה: למה?!... למה, ידין, למה?!...!

ידין: בועז רוצה לחזק את הפרק 'ללא משוא פנים'.

רוחמה: (חוזרת להביט נכחה. נוגעת בפניה, בגופה) ועוד איך 'ללא משוא פנים'!... כל כך 'ללא משוא פנים' שעם המאמר הזה הצלחת לשחוט חבר!... את החבר הכי קרוב שלך!... (בשאט נפש) הו, ידין!... וידוא הריגה, זה מה שאת רוצה?!... כי זה בדיוק מה שיקרה כששוב המאמר יתפרסם, והפעם לא במוסף ספרותי, בביוגרפיה של "גדול חוקרי הספרות העברית"!... רב מכר עוד לפני שירד לדפוס!... פלא שבועז רוצה את הספר בחנויות לפני ראש השנה?!... "תוכי מיוחם" אתה מכנה את חנן!... ששירת האהבה שלו "מזייפת אורגזמות", שהיא "נטולת זיקפה מנטלית"!... המאמר הזה שיתק אותו, שנים שהוא לא פירסם שורה, ודוקא כשעומד לצאת ספר שירים חדש שלו!... חנן גידל אותך!... נשא אותך על כפיים!... קידם אותך באוניברסיטה!... סלל לך את הדרך כמבקר צעיר, בלעדיו!... הביוגרפיה

שלך מפוארת, ידין, גם בלי הקזת הדם הזאת!... והפרק 'ללא משוא פנים'
מספיק חזק!...

ידין: בועז מתעקש להוסיף לפרק מאמר ביקורת על חבר קרוב.

רוחמה: הו, התחשבות, ידין, טיפת התחשבות!...

ידין: אני מבקר ספרות, רוחמה, לא עובד סוציאלי!... שהמבקרים האחרים
עם ה"התחשבות" שלהם ישחיתו את הספרות העברית, לא אני!... ולכן, כן,
'אורפאוס מזייף'!... מישהו צריך להגן על השירה העברית מפני
גרפומנים!... הביוגרפיה שלי תשמש דורות של תלמידים!... אני חייב להם
את האמת!...

רוחמה: (קמה לחפש מאמר) הוא שוב התקשר, התלמיד לשעבר הזה, ירון
משהו, בקשר לאיזה כתב-יד, ושזה מאוד חשוב...

ידין: שום דבר כבר לא חשוב!... "חשוב"!... אמרתי לך, אין יותר 'כתבי
יד'!... עם הביוגרפיה אני פורש, נתחיל לחיות!...

רוחמה: (מגישה לו מאמר. פונה לצאת) עד שהדירה שלי תהיה מוכנה אני
ישנה בחדר השני.

ידין: (בוהן את המאמר) הקזת דם, הא?!... כל מילה שנכתבה במאמר הזה
הקיזה את דמי שלי!... כל פיסקה עינתה אותי יותר מקודמתה, עינויי
תופת!... המאמר הזה נכתב ביסורים, כי ידעתי שחנן מצפה לביקורת שלי
כמו ליום הדין... איזו ברירה היתה לי?!...

רוחמה: "יסורים"!... "יום הדין"!... אתה מדבר על הספרות העברית כאילו
היא דת ואתה הקדוש המעונה, מגן עליה מפני הכופרים!...

ידין: למה בועז רוצה את הספר בחנויות לפני ראש השנה, הא?!... לקדם את
פני הרעה!... שני ספרים שמתכוונים לצלוב אותי עומדים לצאת ממש באותו
זמן!... האמת שלי מסכנת אותם, את כל שכירי העט!... כי כשאני חושף את
הזיוף ב'שירי האהבה' של חנן אני גם חושף את הפחזנות שלהם להודות
בכך!...

רוחמה: מלחמת קודש!...

ידין: לעמוד מנגד?!... זה מה שהיית רוצה שאעשה?!... כשמחללים כן
בפרהסיה את (מתקשה להגדיר) מסתורין האהבה?!... (מנופף במאמר) כן,
רוחמה, מלחמת קודש!...

רוחמה: ה"אמת" שלך-!... לא חשוב-... הכל אצלך כל כך אבסולוטי... אורפיאוס מזייף ולך כמובן יש שמיעה אבסולוטית, כן, לשמוע רק את עצמך... כי מבחינתך אין עולם... העולם הוא רק האפרופו שלך!... (סרקסטית) "אהבה"!... לא חשוב... מה אתה יודע על אהבה?!... תראה את העינים שלך כשאתה מדבר על "מיסתורין האהבה" - גלידי קרח!... ה'אורפיאוס מזייף' שלך הפחיד אותי, פיזית, למרות שמעולם לא הרמת עלי יד, אבל שאתה מסוגל... האכזריות המחושבת לפרטי פרטים... הרוע המדויק כמו חץ מורעל!... שאתה גאון אין לי ספק, אבל הכל הפוך!... אתה מצמית את כל מה שסביבך, כן, גם אותי, לא שהיתה לי, מי יודע, כמות כזו של לחלוחית, או שאני כבר לא זוכרת... הקריטריון האבסולוטי לא משאיר לכל השאר שטח מחיה!... כי מה, ממרום מושבך אתה לא רואה כלום?!... אבל גם מתחת לאולימפוס יש חיים!... עלובים בעיניך, אבל חיים!... לא הכל 'מיתולוגיה'!... כל חטאו של חנן שהוא לא כתב שירי אהבה "מיתולוגיים", הא?!... כי לצערו הרב הוא בסך הכל בן אדם!...

ידין: לפברק עקדה על מזבח האהבה?!... איך אפשר לכתוב על אהבה בלי לחרוך את האצבעות שאוחזות בעט?!...

רוחמה: אז אולי חנן לא באמת "נעקד על מזבח האהבה", לא ממש, אבל אתה אפילו לדמיין אותה לא מסוגל!... ה"מומחיות" שלך באהבה, אתה מצחיק אותי!... ביאליק לא יודע מה זו אהבה, ואתה לא רק "יודע" מהי, אתה גם יודע היכן היא מסתתרת, ומצרף מפה להנחות את חנן איך להגיע אליה: (מצטטת מזכרונה בסרקסטיות) "בארץ תלאובות, שם!... בגיא צלמוות, שם!... מדדה לה מוכת סנוורים על עברי פי תהום, שם!... בחורף התחתון, כן, שם!... בשאול תחתיות"-!...

ידין: בדיוק!...

רוחמה: וכאן, ידין, כאן על פני האדמה, מה כאן?!...!!!

ידין: (קורא מאמר, אגב כך-) פרק שלם בביוגרפיה מוקדש לך. בקשתי מבעוז שיקדיש לך פרק שלם.

רוחמה: "פרק שלם"!... הקדשת לי "פרק שלם"!... אני הקדשתי לך חיים שלמים!... אבל עם הביוגרפיה ההתחייבות שלי נגמרת... אני עוזרת לך לארוז את חייך, בייחד עם "פרק שלם" עלי, ואני אורזת את חיי שלי, את מה שנשאר מהם... גם משאריות אפשר עדיין להכין מרק... ואתה מוזמן לשתות ממנו, כשאסתדר לי בדירה שלי... ודרך אגב, ידין, פרט קטן, במקרה שלא

שמת לב - במשך כל השנים האלו, ותקן אותי אם אני טועה, לא נולד כאן שום ילד!... (פונה לצאת לחדר השני)

ידין: אמרתי לך, הביוגרפיה, ואז לחיות, נתחיל לחיות!...

רוחמה: "לחיות"?... תתעורר ידין!... הרכבת עזבה את התחנה לפני שנים!... אתה בודד על הרציף, כן, "צויץ, צויץ"!... הנה עוד מאמר, "הציפור בזמר העברי"... הרי על הכל אתה חייב לכתוב, ומהר, שחס וחלילה מישהו אחר לא יעלה על הנושא!... כן, ידין, "לבד על הרציף, צויץ, צויץ"!... המזכירה מתפטרת... ותודה לבועז על "הפרק השלם"!... לילה טוב. (מתחילה לצאת)

צלצול בדלת

ידין: את יכולה להודות לו בעצמך.

ידין פותח באחת את דלת הבית לרווחה עם המאמר בידו, מוכן למסור. בפתח עומד ירון, כבן שלושים וחמש, מרושל, בידו חבילה.

ירון: סליחה... אני ירון פריד-אשל... אשתך אמרה שתגיע מאוחר.

ידין: אני לא מקבל כתבי יד-

ירון: זה לא בדיוק כתב-יד... זה קשור לביוגרפיה, אני חושב... קראתי בעיתון שהיא עומדת לצאת בקרוב... אני כוריאוגף, ומישהו שלח לי-...

ידין: זה מאוחר... ותסלח לי, אבל-...

ירון: אני יוצר מופע על נושא אורפיאוס ואיכשהו זה הגיע אלי- (מציג את החבילה שבידו)

רוחמה: תכנס.

ירון: (נכנס בהיסוס, עדיין ליד הדלת) מי ששלח את זה הוסיף פתקה, הוא חושב שזה שלך. הנה- (מציג פיתקה)

ידין: מי שלח?

ירון: אני לא יודע. וחשבתי שתוכל לעזור לי, כלומר לבקש רשות, ושזה יהיה לי לכבוד-... (מוציא מהחבילה צרור מכתבים ישנים מאוד, כתובים במכונת כתיבה) אלה מכתבים שלך?
מבקר: (אחרי עיון חטוף) לא.

ירון: כי מה שעניין אותי זו החתימה. "אורפיאוס".

ידין: יפה, אבל כבר אמרתי לך, ירון פריד-אשל-... (מצביע על הדלת) רוחמה: (לירון) תראה לי... (נוטלת את חבילת המכתבים, מתישבת, בוחנת את המכתב הראשון) התאריך!... 28.2.1972, יום השנה השלישי לנישואים שלנו... (בוחנת את תאריך המכתב האחרון) 6.6.1972 (מנסה להזכר במשמעות התאריך, ולשוא)

ירון: מכתבי אהבה מופלאים. ל"ארודיצי".

רוחמה: מי שלח לך את זה?

ירון: לא יודע. לא בדיוק שלח. אין בול, אין כתובת, גם לא של השולח, כלומר של מי ששם את זה בתיבת הדואר שלי... מישהו שידע שאני יוצר מופע על אורפיאוס.

רוחמה: ואיך זה קשור לביוגרפיה?

ירון: המכתבים הגיעו אלי ביום שבו התפרסמה הידיעה שעומדת לצאת הביוגרפיה. זה קשור, או שזה צרוף מקרים, ליתר ביטחון התחלתי לחקור. לקח לי זמן עד שהעזתי לצלצל בפעמון הדלת. (לידין) קראתי וקראתי, אבל לקרוא את כל מה שכתבת היה לוקח לי שנים- (מבחין במאמר 'אורפיאוס מזייף' בידו של ידין) הנה, זה, המאמר!... כשהחלטתי להתרכז במאמרים שלך מ-1972, השנה של המכתבים, מצאתי את המאמר הזה, כן, 'אורפיאוס מזייף'.

רוחמה: מה הקשר?...

ירון: זהו בדיוק, שיש קשר!... (נוטל את מאמר, מנסה לאתר בין העמודים והשורות) הנה!... "המשורר חנן אליאב חוזר על מילות אהבה, שלעומקן איננו מסוגל לרדת, כמו תוכי מיוחם"... והנה, (שולף מהצרור שבידי רוחמה מכתב) במכתב מה-5.3.1972 אורפיאוס כותב לארודיצי "שמרי נפשך ילדה מציפורים, מהזיוף, מהצרימה, מהחיקוי. נפשך כוונני אל הציפור השוקטה, הרחק מלהקת תוכים מיוחמים", יותר אלתרמן מאלתרמן!...

ידין: (צוחק, מצביע על הדלת) כל אחד יכול להמציא-...

ירון: להמציא ביטויים כמו שלך?! ... מי עוד מסוגל?! ... זיקוקי דינור! ... זה המוניטין שלך, זו הסיבה שנרשמתי להרצאות שלך! ...
ידין: תודה, אבל- (מצביע על הדלת)

ירון: השיא בהרצאות היה "זיקפה מנטלית"! ... (מריץ את עיניו בין שורות המאמר) והנה! ... "מה מעורר חמלה יותר מכביכול ארוטיקה שגם זיקפה מנטלית היא כושלת לעורר?" ... אה?! ... ובמכתבים (מחפש, מוצא) הנה, "סלחי לי יקירה על הביטוי 'זיקפה מנטלית', אך אין כמוהו לדייק את ארוטיקת השכל, שהיא תנאי לפענוח מיסתורין האהבה" ... (לוקח מכתבים מרוחמה, מציג לידין) אורפאוס זה אתה?! ...
רוחמה: "מיסתורין האהבה"-! ...

ידין: הביטויים שלי מסתובבים בשטח... לא חסרים גרפומנים ש-...
ירון: זו לא גרפומניה, המכתבים האלה הם שירה צרופה! ... ואני מומחה לשירת אהבה, כן, בשביל המופע, מהיוונים ועד-...

ידין: אמרת שמכתבי האהבה האלה הגיעו אליך ביום שבו התפרסמה הידיעה על צאת הביוגרפיה שלי. עם פיתקה של השולח שהוא חושב שהם שלי, הא?! ...

ירון: כן. (מראה פתקה)

ידין: תחשוב! ...

ירון: כי אולי השולח חשב שזה חשוב לביוגרפיה.

ידין: ולמה לשלוח אותם אליך, ירון פריד-אשל, תלמיד שאני כלל לא זוכר?! ... "חשוב לביוגרפיה", הא?! ... חשוב למופע שלך! ... כי אם תטען שהאורפיאוס במכתבים האלה הוא אני, תזכה ליחסי ציבור כאלה ש-! ... עדיין לא מבין, הא?! ... תפעיל את הראש! ... מי ששלח אותם גם התכוון להביך אותי עם המופע שלך, ירון פריד-אשל, ה"מומחה לשירת אהבה"! ... אתה לא כל כך תמים כמו שאתה נראה, או מנסה להראות... (מצביע על הדלת)

ירון: אז אני לא יכול להשתמש בהם? ... זה מה שאתה אומר? ... כי לכן באתי, לבקש רשות.

ידין: (צוחק) אתה יכול לעשות בהם, ירון פריד מקף אשל, כל מה שעולה על דעתך! ... ובהצלחה! ... (חוזר ומצביע על הדלת וחוזר להתיישב)

ירון: (לאחר שתיקה פונה לדלת) תודה. (יוצא. ידין תורק את הדלת אחריו)

שתיקה

רוחמה: מה זה!? ... מה זה כל זה!? ...

סטודיו למחול. שחקן-רקדן ושחקנית-רקדנית. ירון ליד הפסנתר

ירון: (לשחקן-רקדן) המכתב החמישי. מ"את כותבת לי להאזר בסבלנות".
 שחקן-רקדן: את כותבת לי להאזר בסבלנות עד שתצאי לאור. מילה מענה
 "סבלנות", נסי לומר אותה ללב! ... בזמן ההרצאות, כשאת יושבת אי-שם
 באולם, אני בוחן, כמו עם פנס נואש, פרצוף-פרצוף - "אולי זו את?!..."
 הלב פועם, ו"אם זו לא את, איך?!..." "הרצאות"!! ... מהומת מילים!...
 לעזאזל 'אהבה בשירת ימי הביניים'!! ... "ימי הביניים", כן, בין לבין!... בין
 חיי עד מכתבך לבין - מה?!... "חשכת ימי הביניים", כן... לשם אני
 מחוייב, אני יודע, אל מרתפיה, ועמוק יותר... עולם של צללים... אות, תני
 לי רק אות, צל של מי את?!...!

ירון: טוב מאוד. רק את 'אהבה בימי הביניים' לגחך יותר... (לשחקנית-
 רקדנית) עדיין ריקוד הכסא. כשיגיעו המכתבים שלך, נראה. (לשחקן-רקדן)
 מ"אתמול, לפני לכתתי הביתה".

שחקן-רקדן: אתמול, לפני לכתתי הביתה, חזרתי לאולם הריק. חושך. כסאות,
 כסאות, כסאות... (מתיישב על קצה הכסא שלה) והכסא שלך? ... הוא בטח
 בשורה האחרונה, כן, שמה בפינה!... בהרצאה היום הצצתי שוב ושוב אליו
 אבל הוא ריק... את בטח מאחרת, אני זרוך לדלת הנפתחת, הנה-!... הא, לא,
 מישהי שטעתה באולם... או שהיית זו את, ובעוד מועד נחלצת ממבטי
 המאושר להרף עין? ... שחם וחלילה-?!... כן, זהו שמך, "חם וחלילה"...
 תועה בחשכה, מצפה למכתבך, אורפיאוס.

ירון: זהו. (פונה לשחקנית-רקדנית) הרמת האצבע כמו של טובעת. המכתב
 הבא. מוכנים? (אקורד פסנתר נמוג אופף את תחילת התמונה הבאה)

תמונה רביעית.

דירת ידין ורוחמה רימון. בוקר.

ארוחת בוקר ללא החלפת מילה. ידין קורא מאמר, מתקן. רוחמה בוחנת. ידין מסיים, קם.

רוחמה: רק עוד דבר אחד. השידה. אני לוקחת את השידה.
ידין: קחי.

רוחמה: מה לעשות עם כל מה שיש שם? אתה שומר כל פיסת נייר.
ידין: מכתבים ישנים, טיוטות. עכשיו אפשר לזרוק. (פונה לצאת) אם בועז יתקשר-... לא חשוב.

שתיקה

רוחמה: שלום.

ידין מהסס, מניד בראשו, ויוצא.

רוחמה נשארת לבד, ראשה בין ידיה, בוכה בכי שקט. עובר זמן. דפיקה בדלת. רוחמה פותחת, בדלת עומד ירון.

ירון: הם כאן. יש לי הרגשה... לא, אני בטוח... הם חייבים להיות כאן.
המכתבים של 'אירודיקי'!

רוחמה: סליחה?

ירון: חיכתי ממול, עד שהוא יצא מהבית. כל הלילה פיתחתי בראש תמונות מהביקור אתמול. הוא מתכחש למכתבים. אני לא מאמין לו. חוש. גם לא את. רוחמה: הביטחון שלך-... (מראה לו את הדרך החוצה)

ירון: את באמת רוצה שאני אלך?!... (רוחמה לא עונה) למה ציינת אתמול שתאריך המכתב הראשון של 'אורפיאוס' הוא אותו התאריך של יום השנה השלישי לנישואים שלכם?...

רוחמה: מה הקשר?

ירון: אני לא יודע. (אחרי שתיקה קצרה) אני כן יודע שאת הקשבת לי. לכל מילה. קשב רב. (מבחין באריזות) את עוזבת?...

רוחמה: לכן זה כבר לא משנה.

ירון: לא בשביל מי שכתבה את מכתבי 'אירודיקי', כלומר-...

רוחמה: בבקשה-!... (מראה לו את הדרך החוצה) וחץ מזה, אין כאן שום מכתב שאני לא תייקתי. אין קלסר אחד של בעלי שאני לא מכירה, ויש מאות כאלה. אני המזכירה שלו. הייתי.

שתיקה

ירון: סליחה. (פונה לצאת)

רוחמה: רק רגע.

פותחת את השידה, מפשפשת בבהילות בערמת הניירות, מוצאת מעטפה מלאה מכתבים מצהיבים. פותחת, קוראת מכתב:

רוחמה: (הרקדנית רוקדת. מוסיקה 1) "אורפיאוס אהובי, מלאך עיוור שלי... "עדיין לא" אני נחרזת, כשלרגע אני מתפתה להחשף... אכן, "חשכת ימי ביניים"... באצבעות של צל אני נוגעת בפניך, אור אפל שלי... הלב שלך, בזמן ההרצאות, פועם בי כמו נקישות שינים של אפרוח בחורף התחתון... הנה, אתה כל כך קרוב אלי, "הו, כן!..." אבל שמי "חס וחלילה"... כי אינני נקיה, העירום שלי מוכתם כתמים של חושך, אל תראני שאני גלולה בזפת ונוצות, המתן (מילה מענה, "המתן"...). עד שאעלה אליך מן הרחצה... דבר!... דבר!... בהבל פיך אתה מנשים אותי, אני גומעת אויר מריאותיך, ריאותי שלי חולות מחושך ומכפור... אתה כותב לי "מהומת מילים", אבל מבלי משים אתה זורק לי חבל הצלה במילותיך... נתלית בהן, אחת אחת, אני

מטפסת מבור שחת, לולינית נכה, אליך... תודה מצילי, תודה מושיעי,
תודה!...

רועה צללים של צאן בגיא צלמוות, מלכה מודחת בארץ תלאובות, לחלוטין
שלך -

ירון: (שהתיישב על כסא ידיו, מדמיין את הכוריאוגרפיה בתנועות
רישומיות-ראשוניות) "אירודיקי."

רוחמה: (בדרך לכסא, נזכרת בשימוש הביטויים אצל ירון) גיא צלמוות...
ארץ תלאובות... החורף התחתון... (מתיישבת, בוחנת את תאריך המכתב)
10.3.1972 (מחפשת את תאריך המכתב האחרון) והמכתב האחרון
23.5.1972 (מתיישבת, בוחנת את ירון) למה כשאמרתי "זה כבר לא
משנה", אתה אמרת "לא בשביל מי שכתבה את מכתבי 'אירודיקי'"... אתה
מכיר אותה, את 'אירודיקי', הא?!... איפוא היא היום?!...!

נכנס ירון נמהר, מופתע לראות את ירון

ירון: אתה?!... שוב אתה כאן?!... אתה באמת מאמין שתצליח לסחוט אותי
עם המכתבים שלך?!... כדי שמה, שאני אואיל להזכר בך, ירון פריד מקף
אשל?!... וכך אולי גם להעניק לך ציון מעולה רק בגלל שהואלת לשמוע
הרצאות שלי, ושכל מה שאתה זוכר מהן מסתכם ב"זיקפה מנטלית"?!...
(לרוחמה) מה לכל הרוחות הוא עושה כאן?!... (ירון 'מתעורר', קם)

רוחמה: (לידיו) אתה מזיע, ירון, רצת!... (מצביעה על צרור המכתבים
בידיה) "המכתבים הישנים" בשידה, הא?!... נזכרת בהם ולכן מיהרת
לחזור?!... כי מה, כי "בועז צריך אותם דחוף בשביל הביוגרפיה"?!...
"לחזק את הפרק 'האמת שמתחת לאמת'?!..." (ירון לא עונה, מתיישב על
כסאו עם גב לקהל) אין תגובה כי מה, כי לא נעים לך "לפני אחרים"?!...
תענה לי!... כי אם בועז לא צריך אותם דחוף בשביל הביוגרפיה (מצביעה
על ירון) הוא יכול לקחת אותם, הא?!... (ירון לא עונה) בשביל המופע
שלו?!... (ירון לא עונה) שלפחות תצא מזה אומנות?!...!

ירון לא עונה.

רוחמה מגישה - כמתפטר מדבר תועבה - את צרור המכתבים לירון,
שממהר לצאת. ידין מתיישב, מובס.

רוחמה: (קמה) נספח לביוגרפיה. זה לא יעכב את הספר, בועז יספיק להוציא
אותו עוד לפני ראש השנה. (נושמת עמוקות) אני לא מאמינה שאני עושה את
זה, (עולה על הכסא שלה) אבל, כן, הנה זה קורה. (מזדקפת. מוסיקה
מוקלטת) 28.2.1972, יום גשום. ארוחת בוקר בקפה 'טעמון'. יום השנה
השלישי לנישואים. המכתב אליה, 'אירודיקי', כבר היה כתוב כשנישקת
אותי? ... כן, נישקת אותי, לפני שיצאת מהמכונת. יום יום, במשך חודשים
הסעתי אותך לאוניברסיטה, ופעם ראשונה שנישקת אותי. כי היה זה יום
השנה שלנו, או שנסית לכפר על אשמת המכתב? ... 1972, היפוכונדר שלי,
שנה שכל הזמן אתה הולך למות בגלל איזה ניתוח בעקב, ודכאון שמשקת
את פרץ המאמרים שלך... זו התלות המוחלטת שלך בי שהפכה לחוב שאין
בכוך לפרוע, ולכן-?! ... לכן ברחת אל ה'התאהבות' הזו? ...
ה'מיתולוגית'? ... כי הנאמנות שלי, הכל כך ארצית, הפכה למועקה?! ... ובו
בזמן אינני יכולה להאשים אותך... (מושכת שמלה, מהדקת שיער) ה"קור
שלי", אני יודעת, "מוסרניות היתר", אתה צודק, אפילו השיער שלי, נכון,
אף פעם לא פרוע, וכן, גם לא המין... האהבה שלי אליך, בדרכי שלי, היתה
לך ללא נשוא, לכן, כן, הבגידה?! ... 23.5.1972 שם זה מסתיים. שבוע
לפני סוף הסמסטר. אתה ממשיך לכתוב, אבל 'אירודיקי' לא עונה לך...
תאריכים, בדקתי, הם מספרים הכל... וכדי להשתקם אתה שב לכתוב מאמרי
ביקורת... "להשתקם"! ... עוף החול ששב מן המתים, תוך שהוא שורף לאפר
את כל מה שחי סביבו... כי בשבילך זאת הדרך לשקם את הפגיעה האנושה
בדימוי ה'אורפיאוס' שלך! ... לכן המאמר 'אורפיאוס מזיף', הא?! ... כי אין
מקום לעוד 'אורפיאוס' מלבדך?! ... כי האולימפוס כבר תפוס?! ... ועל מי
אתה שופך את המררה שלך? על משורר שכל חטאו שהוא בסך הכל אדם! ...
זהו. (יורדת מכסא, מתישבת עליו) נספח קצר ל"פרק השלם" שהקדשת לי.
עם תאריך של היום. יום הפרידה. (ידין לא מגיב) והתגובה שלך?! ... אף לא
מילה?! ... כי מה, זה לא מספיק "ספרות", אדוני המבקר?! ... (ידין לא מגיב)
אבל מספיק חיים יש כאן, לא?! ... הפרשנות שלך, בבקשה! ... או לפחות
הסבר! ... ידין!!!

ידין: (בלחש) אין לי הסבר.

רוחמה: תודה.

ידין: תודה?...

רוחמה: קודם כל אתה עונה לי!... הללויה!... אתה לא משאיר אותי לקפוא במרחבי השתיקות שלך!... אבל יותר חשוב, הרבה יותר חשוב, שאין לך הסבר!... סוף סוף נמצא דבר-מה שהוא נשגב מבינתך, ובעיקר כשהדבר-מה הזה הוא - אתה בעצמך!... אז הנה ההסבר שלי, ה'פרשנות' - אתה חרא של בן אדם!!!... סליחה, סליחה!... אבל גם בקשת סליחה, עכשיו אני יודעת, מסוגלת להעיק עליך... זהו, אני כבר לא כועסת... כי גם לכעוס כבר אין לי כוח... לא... (חונקת בכי) כן, עד כאן ספרות, עכשיו החיים, נכון יותר מה שנשאר מהם... אני יודעת שאסור ללחוץ עליך, כי כך מראש אני היא זו שמפסידה. אבל בכל זאת - איפוא היא היום, ה'ארודיצי'?

ידין: אין לי מושג.

רוחמה: כל השנים האלה, לא פגשת אותה?

ידין: גם אז לא פגשתי אותה. אני לא יודע מיהי. רק מכתבים.

רוחמה: אני שואלת איפוא היא כי זה עיתוי מושלם.

ידין: סליחה?

רוחמה: הפרידה שלנו. זה בדיוק הזמן לפגוש אותה.

ידין: אבל אמרתי לך, כלום לא קרה!... הניחי לה, אחרי כל כך הרבה שנים!...

רוחמה: לא כדי להתחשבן. שתלמד אותי היכן טעיתי. ולהודות לה.

ידין: סליחה?

הרקדנית רוקדת ברקע. מוסיקה חלשה. / ירון מתחיל לנגן

רוחמה: כי היא גילתה בך יכולת אהבה, לא לי, אבל בכל זאת אהבה!... כי היא הצליחה במקום שבו אני כשלתי - לספק לך חיק חם, בטוח... כי היא מצאה דרך לחשוף בך את האפרוח שמתחת לשריון הקשקשים שיניו נוקשות כמו לב... הו כן, ידין, כמה רוצה הייתי שגם אותי תנשים בהבל פיך, כי גם ריאותי שלי חולות מחושך ומכפור!... לא, לא, אסור לבכות!... אסור להעכיר את רגע החסד כשאתה מעניק לי - קצת באיחור - מתנת פרידה כזאת!... כשאתה חושף בפני את יופיך, את שירתך, את עצמך האמיתי שאני כשלתי להכיר!... כן, את 'אורפאוס'!... ועל כל זאת אני חייבת להודות לה,

ל'ארודיצי'... (קמה, מתחילה לגרור את הכסא שלה במסע סביב הבמה אל המופע) ולבקש ממנה, במחילה, שתשאיל לי מהזכרונות שלה ממך, כי לי אין כלום... צריך קצת זכרונות בשביל אחר כך... בשביל הסוף... לדעת שלא הכל היה לשווא... ירון יודע מי היא 'אירודיקי', יש לי הרגשה שהוא יודע, כן... הוא ינחה אותי אליה... (מתרחקת) "ארץ תלאובות"... "גיא צלמוות"... "החורף התחתון"... לפגוש אותה, אתכם, ולו רק במופע שלו... להסתופף בין שניכם... להמיס את מעטה הקרח שמונע בעדי-... אסור, אסור לבכות!... שלפחות בשעת הפרידה אתה תיווכח שגם רמץ כבוי עשוי להפיק מעט חום... ירון, כן, המופע שלו... כי "מהי אומנות אם לא מכשיר שהופך כאב לחסד?!"...

סטודיו למחול ודירת ידין ורוחמה רימון- מתאחדים. ידין לא קם, רק רוחמה סובבת את הבמה, גוררת את כסאה מאחור. ידין שנשאר לשבת עם הגב לקהל, כסאו הופך למקום טוב באמצע, למופע של ירון) שחקן-רקדן ושחקנית-רקדנית. ירון ליד הפסנתר.

ירון: מ"את כותבת שהלב שלי פועם בכך"-

רקדן-שחקן: את כותבת שהלב שלי פועם בכך כמו נקישות שיניים של אפרוח. מה שפועם כמו נקישות שיניים של אפרוח, יקרה שלי, זה לא הלב, זו האימה... אני נפער כמו בור שחת ואת קוראת לי "מצילי"?... מהרי להתגלות, פן יבולע-!... או שמא לא!... איני יודע מה אני כותב... מכונת הכתיבה יוצאת מדעתה כמו המכונה של קאפקא ב'מושבת העונשין'... (משליך תיק או ספר) שוב ספרות!... (מועך, קורע דפים) סליחה!... סליחה!... את ספרי את הסיפור!... (מתכווץ אגב סיבוב) את כותבת שאת לוליינית נכה, אבל עדיין לוליינית... איזה קרקס יעז להעסיק ליצן משעמם?!... כן, שעמום!... חולי שאני מסתיר היטב מעין כל, אבל בתוך תוכי הוא מכרסם השעמום, והוא חשוך מרפא. היה חשוך מרפא. כי נמצאה תרופת הפלא - מכתביך!... איך את יודעת?!... מי גילה לך את הסוד?!... תועה אליך, אורפיאוס.

ירון: (לשחקנית-רקדנית) ואת עונה-

רקדנית-שחקנית: (רוקדת-משחקת לצלילי הפסנתר) מה שנפער בכך, אהוב, זה לא בור שחת, זו התהום שחושך על פניה. והאימה שלך אינה אלא אימת החושך מפני ה"ויהי אור"!... מי כמוני להבין זאת, אני שכה כמהה לאור היום וחרדה ממנו כמו מיום מותי... מכאן "מצילי". כי רק מי שיודע את האימה הזאת, ידע בבוא העת להוציא אותי לאור.

אתה מבקש, ליצן קדוש, שאספר את הסיפור. בזהירות. כי המשושים פצועים והם זבי כאב. אז ככה-... (רוחמה קוראת את המכתב הראשון. ריקוד דואט)

בבית ידין ורוחמה רימון - הסטודיו למחול.

ירון: (תוך הדרכת הרקדנים, מלווה את עצמו בנגינת פסנתר. דבריו מכוונים לידין) ברוכים הבאים ל"אורפאוס וארודיקי בירושלים", מופע אינטראקטיבי בהתהוות. אקספוזיציה. דודתי, אחות אמי, נעלמת כשאני בן 16... (מסמן לרקדנית להתחיל) שנים חולפות ולא מדברים על כך בבית, אף לא מילה... אני מתחיל ליצור מופעי מחול ואמא אומרת שדודתי השאירה אחריה מכתבי אהבה ששלח לה איזה 'אורפיאוס', ושאם אני אעלה אותם במופע מחול - מחול היא האומנות האהובה על דודתי - זה יפתה אותה להתגלות (מדריך את הרקדנים. לידין, מפסיק לנגן) על השקר בענין 'מכתבי אורפיאוס' שכביכול מצאתי בתיבת הדואר שלי, פרופסור, אני מתנצל... חששתי שאם אגלה הכל מיד בהתחלה, אתה לא רק תתכחש להם, למכתבים שלך, אתה מיד תשמיד, אם הם אכן עדיין קיימים, את המכתבים שלה, של 'ארודיצי'... ואכן התכחשת להם, למכתבים שלך, בתוספת פרשנות על קונספירציה שנתקמת נגדך, ושאני רק כלי שרת ב"ידיהם"... אבל טעות אנוש הסגירה אותך, לא יאומן, הא?!... אתה "טעות אנוש"!... ועוד היכן, במרומי האולימפוס!... מרוב ביטחון עצמי, לא, יוהרה, אתה לא טורח להשמיד אותם, את המכתבים של 'ארודיצי', וגם סומך על האמון העיוור של אשתך, וזוהי כמובן טעות נוספת. ואולי אני טועה?... (חוזר לנגן. רקדן עם הגב, סוטר לעצמו באיטיות, מוריד חגורות, מצליף בעצמו ובסביבתו - איטי. היא ממשיכה להתקדם, רוחמה לידה) רגע!... רגע!!!... אולי בעצם התכוונת שכל זה יחשף?... כלומר בתת ההכרה שלך-!?!... שיחשף האפל שבסודות שלך?!!... "שכל זה יחשף", כן, עוד מעט, כאן על הבמה הזאת, אבל כלל איני בטוח שלחשיפה כזו ציפית!... (מפסיק לנגן. רקן עוצר, מפנה גב, רקדנית ממשיכה) אני חוזר להתחלה. אני מספר לאמא על הביטויים במכתבי 'אורפיאוס', שהם זהים לביטויים שלך בהרצאות, ואמא אומרת "איזה צרוף מקרים", כי גם דודתי למדה אצלך... אז יתכן שזה אתה?!... שהפרופסור היהיר, המתנשא, הקוטל הסדרתי, הוא המשורר 'אורפיאוס'?!... בינגו!... (מסמן לרקדנית להתחיל את קריאת המכתב, הרקדן עונה, ירון עוצר אותם) עוד פרט חשוב!... (מנגן) הנה, תסתכל, (מדריך רקדנים, "ריקוד הכסא") דודתי, כך אמא מספרת, מחליפה פקולטות, עוברת מחוג לחוג, שנים, "מחפשת את עצמה", עד שסוף

סוף היא מגיעה אליך... אומנם רק לקצת פחות מסימסטר, אבל זה הזמן המאושר בחייה, היא מתחילה לכתוב, ובכלל-!... ואז בלי שום הסבר היא נעלמת... זוכר?!!... (רוחמה - תאריך אחרון שבוע לפני סוף הסימסטר) לא?!... (מפסיק לנגן, מדריך שחקנית למיקום מול ידיו) בסדר, פרט אחרון - היא כל כך מעריצה אותך, זה מה שהיא סיפרה לאמא, שכדי לא להחמיץ ולו מילה שלך, היא תמיד יושבת בשורה הראשונה. באמצע. ממש מולך... (רקדן מסתובב לראות תגובה) לו זה היה מחזה, השורה המחויבת שלך היתה לשאול אותי "אתה יכול לתאר לי אותה?"... או לפחות (שר) "מי היא?"...! למזלך המחזה הזה עדיין לא נכתב, אבל אני בכל זאת אתאר לך אותה - (מסמן לרקדנית למקם כסא בקום שהיה כסא רוחמה. רוחמה עוקבת מקרוב) כשהיא כותבת לך במכתב מה-2.4.1972 "לוליינית נכה", היא כוללת בדימוי הזה גם ספרות וגם חיים!... לא?!... גם הרמז הזה לא עוזר?!...! "לוליינית נכה"!!!... מתקשה בהבנת הנקרא, פרופסור לספרות?!... אז אני אסביר לך - (מנגן, מסמן לרקדנית לצלול לתוך הכסא) כש'ארודיצי' בת 17 רגליה מתרסקות בתאונת דרכים. למרות הקושי הנורא היא מתהלכת עם קביים כאילו אין צליעה בעולם!... מכאן ה'לוליינית'. קשה היה שלא להבחין בה!... (מפסיק לנגן) עדיין לא?!... ואת זה קשה היה להחמיץ, חצי פרצוף שרוף!... (רקדנית מסיטה שיער, חושפת פרצוף לידיו)

ידין: לא. (מביט, מסובב ראשו ממנה)

ירון: הו, לפחות אתה עונה!... עדיין לא זוכר אותה, הא?!... תביט בה / היא יושבת ממש מולך, שמעת!... (מציע לו להסתכל, לשוא)

ידין: לא זוכר.

ירון: סליחה. (גילוי, מורה לרקדנית לקום ולהתכונן לקטע הבא)

ידין: סליחה?!...!

ירון: כשאני דורש ממך לזכור אותה, אני גורם לך עוול!... (רקדן ריקוד ראשון) כי לא עם 'אירודיקי', זו שיושבת באמצע השורה הראשונה, ממש מולך, אתה מתכתב... (מצביע על כסא ריק-מואר!- בצד השורה האחרונה של הקהל) במכתבי ה'אורפיאוס' שלך אתה מתכתב עם זו שיושבת על הכסא הצדדי בשורה האחרונה, שם, על הכסא הריק, עם 'הנעדרת', הא?!... כי רק ההעדר שלה מתיר לך להתאהב בה, באותות המצוקה שהיא שולחת אליך, ושמהם אתה יוצר את דמותה, הא?!... "העדרה של דמות הוא תנאי ליצירתה", משפט הפתיחה בקורס "על אומנות הבדיון", זוכר?!... ומהו 'ההעדר המוחלט' שאליו, ורק אליו צריך לשאוף, כמו שחזרת והדגשת אין

ספור פעמים בהרצאות שלך, הא?!... המות!!!... (אירודיקי לובשת כפפה והינומה, "אורפיאוס") זה המוות שאליו אתה חותר במכתבי האהבה האלה!... (מנגן. רקדן ריקוד הוואלס) "הזוהי אהבה?!... זה המסתורין שלה?!... משחק מקדים שהפורקן שלו הוא מוות?!...!" (מפסיק לנגן) את זה אתה כותב אליה, כמו שעוד נשמע, במכתב מה 17.5.1972, שורה שמתחילה ב(מנגן) "אני נסחף אל שאול תחתיותך, בלי דעת, בלי חשבון, כמו מתאבד מאושר!..." (מפסיק לנגן. רקדנית, טול שחור על ראשה "אורפיאוס"... הרקדן אחריה, עד הקריסה בזרועות אירודיקי / רוחמה רוקדת ביניהם) זה טקסט שלך, ו"פרשנות נמצאת בטקסט עצמו", ציטטה מדויקת מהרצאת הסיכום שלך, פרופסור!... "אומנות הבדיון", הא, פרופסור?!... כן, "אומנות הבדיון"!... כי היא 'נעלה' מה'חיים', ולמה?!... כי ה'חיים' עצמם מפחידים אותך!... עדיף המות ב'נדמה לי'!... תיאטרון!... ואם כבר להתאהב, פרופסור, אז בדמות מיתולוגית!... פלא שאתה לא זוכר את דודתי?!... כי 'אירודיקי' בשבילך היא רק דמות שבאמצעותה אתה מתקשר עם המוות, ולא סתם עם המוות, עם מותך שלך!... (מתחיל לנגן) / כן, מות ב'נדמה לי', או שאולי תעז-?!...

רוחמה: (עוצרת את המופע) עדיין לא, עדיין לא, עדיין לא!... ושום סימן חיים ממנה, מ'ארודיצי'?!...

ירון: תודה מקרב לב!...

רוחמה: על מה?

ירון: את לפחות שואלת אודותיה!...

רוחמה: כי היא נכה, לגמרי לבדה!... והיא צריכה להיות היום בת למעלה משבעים!... (מתיישבת על כסא הרקדנית)

ירון: היא בת שלושים וארבע.

רוחמה: סליחה?!... (בוחנת את אודליה, שמתיישבת על כסאה)

ירון: את בעצמך אמרת "אין קלסר אחד של בעלי שאינני מכירה, ויש מאות כאלה"...

רוחמה: בדיוק.

ירון: בקלסר של 1972 יש שני מאמרי ביקורת של בעלך. אני צודק?!...

רוחמה: כן.

ירון: 'אורפיאוס מזייף', ועוד מאמר אחד.

רוחמה: פחות חשוב. הוא לא נכנס לביוגרפיה... מאמר ביקורת קצר. מה הקשר?

ירון: את זוכרת את שם המאמר ה"פחות חשוב"?
רוחמה: לא.

ירון: מאמר הביקורת היחיד שאת שמו את לא זוכרת. זה לא מוזר?... אני אזכיר לך את שמו - 'ארוטיקה של פוחלץ'.
רוחמה: הא, כן, (צוחקת) השמות שידין בוחר!...

ירון: ביקורת ארסית על ספר ביכורים. שם הספר 'אהבה בחורף התחתון', זוכרת? (אירודיקה קמה מכסא רוחמה, חולצת כפפה ומניחה על הכסא, נתרחקת עם גבה לקהל)
רוחמה: לא...

ירון: ספר דק. הציור על הכריכה הוא של שמש מפציעה מתוך ענן שחור. שם הסופרת זוהרה נאכט.

רוחמה: כן, כן... (ממהרת לאחד המדפים, שולפת ספר דק, ישן, מאובק, בוחנת אותו) הנה. עדיין, מה הקשר?...

ירון: (שולף עותק נוסף של הספר) העותק הזה שייך לזוהרה נאכט. (מוציא גזר עיתון ישן מקופל, נחבא בכריכת הספר) והנה מאמר הביקורת. 'ארוטיקה של פוחלץ'.

רוחמה: זוהרה נאכט, זה שמה של 'אירודיקי'?

ירון: לא. היא לא העזה לחשוף את שמה. זה שמה הספרותי.

רוחמה: ומה זאת אומרת שהיא בת שלושים וארבע?...

ירון: עדיין מסרבת להבין, הא?!... את, עם עיני הנץ שלך!... התאריכים, גברת רימון, התאריכים!... תאריך המאמר 'ארוטיקה של פוחלץ', תביטי, מה הוא אומר לך?!...

רוחמה: 30.5.1972, שבעה ימים אחרי המכתב אחרון שלה-...

ירון: שאחריו היא נעלמת, לתמיד!... עכשיו הקשר ברור?!...
רוחמה: לא.

ירון: ה-30.5.1972, התאריך שבו מתפרסם המאמר 'ארוטיקה של פוחלץ', הוא אותו התאריך שבו דודתי דוחפת את ראשה אל תוך תנור הגז!... (מתחיל לנגן) ההתכתבות האחרונה - (רוחמה קופאת באמצע הבמה מול ידין)

תמונה שביעית

הסטודיו למחול - בית ידין ורוחמה רימון.

רקדן-שחקן-ירון: (ארוטיקה נסוגה אט אט עם גבה לקהל "אורפיאוס") "ככל שאני מוצא אותך את אבודה יותר" לא... "על פי האותות הנחלשים אני מאוד קרוב אליך" לא... "ככל שאת בקרבתני אני רחוק יותר" גם כן לא... באיזה מהמשפטים האלה אתחיל את המכתב?!... או אלה משפטים של סוף. סופן של המילים. מה שנוטר היא פעימת הלב של האפרוח שאני פועם בך, שאת פועמת בי... יקירתי, מבלי לומר לי כלום את כה צודקת - פעימת הלב של האפרוח היא-היא המפץ הגדול... מפץ בראשית? מפץ אחרית? מה זה משנה?... כי כך או כך או כך, אני נסחף אל שאול תחתיותך, בלי דעת, בלי חשבון, כמו מתאבד מאושר!... הזוהי אהבה?... זה המסתורין שלה?... משחק מקדים שהפורקן היחידי שלו הוא מוות?...! (אקסטזה. אירוטיקה: "אורפיאוס!...")

ירון: (מפסיק לנגן. אורפיאוס רוקד עם דמות מתפוגגת שנותרת ממנה גלימה ריקה) "ככל שאני מוצא אותך את אבודה יותר"... היכן?...! אבודה היכן?...! בך!...! בתוכך!...! אתה השאול שבאדיו היא נבלעת, החושך שבו היא תועה, תיבת התהודה לזעקות שלה, הנה, תקשיב, על החושך שבתוכך אתה מדבר - (מנגן, שר) "חושך, משם הזעקה שלך נובעת, או שהחושך הוא הד הזעקה?" (מפסיק לנגן) כך כבר במכתבך הראשון!... ובהמשך אתה אומנם מזהיר אותה מפניך - (מנגן) "אני נפער כמו בור שחת ואת קוראת לי "מצילי"?!...!" (מפסיק לנגן) ובו בזמן ממשיך לפתותה בעינוגי המוות!... שהיא לא תדבק, חס וחלילה, במחלה המכונה 'חיים', כשבו בזמן אתה חוזר לחיות את חייך שלך כאילו כלום!... ניסוי ספרותי שבו היוצר בולע חיים את יציר הדמיון שלו, הא?...! 'הפואטיקה האולטימטיבית', הא?...! קניבליזם רוחני!!!... ובעיקר לקראת הסוף - הושטת העזרה שלך מלווה בסוגסטיביות אובדנית!... הנה, סיום המכתב האחרון שהיא קיבלה ממך - (חוזר לנגן)

שחקן-רקדן: ... (אירודיקי צועקת "אורפיאוס!"...) תני לי יד, מהר, היי מי שתהיי, היא כה קרה היד שלך, היא מתאדה לי, אני אוחז אויר, את האינך שלך שהוא כל כך ישנו- "

ירון: (מפסיק לנגן) ול"אינך שלך שהוא כל כך ישנו", - כי בשבילך ה"אינך" הוא ה"יש" בהתגלמותו - היא עונה לך בפתח מכתבה האחרון, תקשיב- (חוזר לנגן)

שחקנית-רקדנית: (ירון נותן מכתב לרוחמה, היא קוראת ביחד עם הרקדנית. ריקוד החלמה, בלי הכסא / ירון נותן טקסט לרוחמה, שתקרא, קוראת) "אני כל כך ישני כי ברחמי אני נושאת את פרי אהבתך... רואים כבר את תווי פניו, כמו באולטרה-סאונד של שיר..." (מפסיק לנגן) חיים!... גם מתוך אדי השאול שבהם אתה אופף אותה היא מאותתת לך אותות חיים!... כי בחיים היא חפצה, 'אירודיקי', ביצירה!... היא זו שמחפשת אותך!... היא זו שמנסה להאיר את אפלת השאול שלך שאתה מעבה ממכתב למכתב, להציל אותך מעצמך, כן, להפיח בך רוח חיים!... כשאתה כותב לה שאתה "נפער כמו בור שחת", היא, התמימה, הטהורה - תקשיב לה- (חוזר לנגן)

רקדנית-שחקנית: ...מה שנפער בך, אהוב, זה לא בור שחת, זו התהום שחושך על פניה. והאימה שלך אינה אלא אימת החושך מפני ה"ויהי אור"!

ירון: (מפסיק לנגן) המיתוס מתהפך!... זו 'אירודיקי' שיורדת אל השאול להעלות משם את 'אורפיאוס'!... נושא מרתק למחקר, פרופסור, הא?!... "התחבולה האירונית במיתולוגיה"!

רוחמה: והמכתב האחרון שלה, איך הוא מסתיים?

ירון: היא מבקשת ש'אורפיאוס' יתאפק רק עוד קצת... עוד אורכה אחת ודי היא מבקשת, אורכה אחרונה בהחלט, ימים ספורים, הנה- (נותן טקסט לרוחמה שתקרא. קוראת. חוזר לנגן)

רקדנית-שחקנית: ...כי עדיין לא הגיעה עת להציא אותי לאור. עדיין לא!... עדיין לא!!! עדיין לא!!!

ירון: (מפסיק לנגן. לידין) אבל אתה- (מנופף בביקורת)

רוחמה מחזירה כסאה למקום. כמו ריקוד אודליה, הכסא המדדה)

ירון: זו הביוגרפיה שלך, ידין רימון, שאני, התלמיד שכלל אינך זוכר, ושלטענתך לא למד דבר מההרצאות שלך, משלים כאן ועכשיו... לא, אינני זקוק לציון שלך, פרופסור... זה אתה שזקוק לציון. הנה, מכתב שלא נכתב- (מתחיל לנגן)

רקדנית-שחקנית-ירון: (רוקדת 'החוצה') 'אורפיאוס' אבודי, אינני עוד בחורף התחתון. אני מעבר להשגתך. ממרחקי הרשה לי ללמד אותך שיעור - במוחלט, פרופסור יקר, אין כל חמלה.

שלום, ליצן משעמם.

אני סולחת.

שלך, לשעבר 'אירודיקי'. (רוחמה מגיעה עם כסאה למקומה הראשון, מתישבת)

נ.ב. ידעת?!... (מפסיק לנגן)

(ירון אוסף את התווים. מסמן לרקדנים "חמש דקות הפסקה")

תמונה שמינית

דירת ידן ורוחמה רימון.

רוחמה: בועז צלצל. הספר יורד לדפוס כבר הערב.
ידן: אל תעזבי. חכי עד מחר. (מפסיק נגינה)
רוחמה: אני נשאת.

ידן, לאחר שתיקה, נוטל ספר, קורא, מסמן הערות בעפרון. רוחמה קפואה
על יושבה.

מופיעה ארודיקי הזקנה. רוקדת. מוסיקה מוקלטת.
האור יורד

סוף